

лѣтъ настѣпваше. Птички пѣхѣа, а бистриятъ потокъ пѣнливо се биеше отъ камѣкъ на камѣкъ... Събрахъ азъ здравецъ, кокичета, теменужки и окрасихъ кждравата коса на моята хубава дъщеря — твоята умрѣла майка... И какъ дълго плакахъ!...

— Летѣха години. Ти бързо растѣше. И колко много въ лице, очи, коса... приличашъ на моята дъщеря... Да те отхраня и отгледамъ, да те изуча и настаня ето моигъ свѣти грижи. Ти си едничкото ми щастие на свѣта, миличко внуче...

Каза добрата бабичка, разцѣлува внучето си и му накичи косичката съ минзухаръ, кокиче и теменужки...

Баба Марта.

Добрѣ дошла, бабо Марто,
Я кажи какво ни носишъ,
Съсъ синчецъ и теменужки
Коси ни ще ли наросишъ?

А кокиченцата бѣли,
Кукурякъ и минзухари,
Здравчецъ, иглики красиви,
Посѣя ли низъ джбрави?... —

Добрѣ дошла! Я кажи ми,
Водишъ ли пѣвцитѣ тука,
Кукувичка пѣстропера
Ще ли почне пакъ да кука?...

Чичо Свѣтлю.